

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/90/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4115204893
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lýdia Gálisová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4115204893.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a členiek senátu JUDr. Márie Malíkovej a JUDr. Sone Vackovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: B. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXX, o zaplatenie dojednaných úrokov, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 8. januára 2018 pod č.k. 19C/102/2015-91 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou zamietol žalobu v časti úroku vo výške 12,9 % ročne z nezaplatených istiny vo výške 1 969,09 eura od 07.02.2015 do zaplatenia, p o t v r d z u j e .

II. Žalovaný má v tejto časti konania voči žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania v tejto časti konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením súdneho úradníka.

III. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 52,04 % m e n í tak, že žalobcovi priznáva právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

IV. Žalobca má v tejto časti konania voči žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania v tejto časti konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením súdneho úradníka.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti úroku vo výške 12,9 % ročne z nezaplatených istiny vo výške 1 969,09 eura od 07.02.2015 do zaplatenia a žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 52,04 %. V dôvodoch písomného rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou podanou dňa 25.02.2015 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny vo výške 969,09 eura, nezaplatených poplatkov vo výške 1,48 eura, úrokov vo výške 93,49 eura ako nárok vzniknutý z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru, úrokov z omeškania vo výške 1,28 eura ako nárok vzniknutý z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru, úrokov vo výške 12,9% ročne z nezaplatených istiny vo výške 1 969,09 eura od 07.02.2015 do zaplatenia, ako aj úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených istiny 1 969,09 eura od 07.02.2015 do zaplatenia a nezaplatených úrokov vo výške 93,49 eura od 07.02.2015 do zaplatenia, vrátane náhrady trov konania.

1.2 Dňa 17.01.2017 vydal vo veci platobný rozkaz č.k. 19C/102/2015-72, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi ním uplatnený nárok okrem úrokov vo výške 12,9% ročne zo sumy 1 969,09 eur od 07.02.2015, o ktorých v platobnom rozkaze nerozhodoval. Platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 13.02.2017, keďže bol žalobcovi doručený dňa 27.01.2017, žalovanému dňa 26.01.2017 a odpor voči platobnému rozkazu nebol podaný.

1.3 O predmete tej časti žaloby, o ktorej nebolo rozhodnuté platobným rozkazom, rozhodol napadnutým rozsudkom. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a § 265 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (CSP).

1.4 Oboznámením sa s obsahom spisu, a to žalobou, zostatkom na účte, s úverovou zmluvou, s výzvou na predčasné splatenie úveru, so sadzobníkom poplatkov, so Všeobecnými obchodnými podmienkami, s vyjadreniami žalobcu, so špecifikáciou žalovanej sumy, s platobným rozkazom, s ospravedlneniami žalobcu a z takto vykonaného dokazovania zistil, že dňa 14.05.2014 uzavreli žalobca a žalovaný Úverovú zmluvu č. 125317, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému úver vo výške 2 000,- eur. Úrok bol dojednaný vo výške 12,9%, ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) vo výške 15,39 %, priemerná RPMN vo výške 18,87 %. Žalovaný sa zaviazal splácať úver v 120 mesačných splátkach po 30 eur, splatných v 15. deň v mesiaci, počnúc prvou splátkou dňa 16.06.2014 a poslednou splátkou dňa 15.05.2024. Poplatok za poskytnutie úveru bol dojednaný vo výške 100 eur a poplatok za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 0,74 eura mesačne. Žalovaný úver splácal, pričom do zosplatnenia úveru zaplatil žalobcovi sumu 30,91 eura na istine, sumu 99,37 eura na úrokoch a sumu 0,06 eura na úrokoch z omeškania. Keďže však splátky neuhrádzal riadne a včas, žalobca úver zosplatnil ku dňu 06.02.2015.

1.5 Súd prvej inštancie nepovažoval žalobu v časti uplatnených dojednaných úrokov po zosplatnení úveru vo výške 12,9 % ročne zo sumy 1 969,09 eura za obdobie od 07.02.2015 do zaplatenia za dôvodnú. Žalobca v dôsledku porušenia zmluvných povinností zo strany žalovaného pristúpil dňa 06.02.2015 k zosplatneniu dlhu, čím žalovaný stratil výhodu plniť dlh v splátkach a celý dlh sa stal splatným. Uvedené malo za následok, že žalobca mal nárok na zmluvný (dohodnutý) úrok z úveru, teda zo sumy vyčerpaných prostriedkov len do dňa zosplatnenia dlhu a následne mohol požadovať už len sankcie spojené s omeškaním žalovaného, t.j. úroky z omeškania. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.06.2015 sp.zn. 6Co/190/2014, v zmysle ktorého jednorazovým zosplatnením úveru vzniká spotrebiteľovi (žalovanému) povinnosť jednorazovo vrátiť žalobcovi sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia. Počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obo 143/1998, z ktorého podľa ustálenej súdnej praxe vyplýva, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria veriteľovi len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania. Takýto záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa (žalovaného) dochádzalo k dvojnásobnému zaťažaniu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi zmluvy. Pokiaľ veriteľ (žalobca) pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatnenie úveru), potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru. V dôsledku toho súd prvej inštancie žalobu v časti úrokov 12,9% ročne z nezaplatenej istiny vo výške 1 969,09 eura od 07.02.2015 do zaplatenia ako nedôvodne podanú zamietol.

1.6 O trovách rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, keďže žalobca sa v konaní domáhal sumy 1 969,09 eura, a okrem iného aj úroku vo výške 12,9 % ročne zo sumy 1 969,09 eura za obdobie od 07.02.2015 do dňa rozhodnutia súdu (08.01.2018), čo predstavovalo sumu 741,86 eura. Mal za to, že žalobca sa domáhal zaplatenia celkovej sumy 3 094,74 = 100% (1 969,09 eura + 1,48 eura + 93,49 eura + 1,28 eura + 287,54 eura titulom úrokov z omeškania + 741,86 eura). Priznal mu sumu 2 352,88 eura = 76,02% (1969,09 + 1,48 + 93,49 + 1,28 + 287,54). V dôsledku toho bolo potrebné od úspechu žalobcu odpočítať jeho neúspech v rozsahu 23,98 %, na základe čoho celkový úspech žalobcu bol v rozsahu 52,04 %. O výške trov mal rozhodnúť vyšší súdny úradník samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

2. Žalobca podal proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu odvolanie v zákonnej lehote. Dôvodil odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Mal za to, že nárok na zaplatenie úroku

trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení. Poukázal na ustanovenia § 502 ods. 1, § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka tvrdiac, že tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá oporu v právnych predpisoch. Obchodný zákonník nestanovuje okamih zániku nároku na dohodnutý úrok za poskytnutie peňažných prostriedkov. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 31.01.2017 č.k. 11Co/12/2017-90, podľa ktorého keďže zmluva neobsahovala dohodu o úroku odlišnú od zákona, platilo ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka. Obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka. Omeškanie dlžníka zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Odstúpením od zmluvy v zmysle § 506 Obchodného zákonníka zmluva od počiatku nezankla a naďalej trvá právo veriteľa a tomu zodpovedajúca povinnosť dlžníka, vrátiť dlžnú sumu spolu s úrokmi z úveru. Tým nie je dotknutý nárok veriteľa na zákonný úrok z omeškania. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29.11.2017 č.k. 43Co/23/2017-92. Nestotožnil sa s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/190/2014, na ktorý sa odvolával súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku. K rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 143/98 uviedol, že rozhodnutie sa netýkalo samotného uplatňovania nároku na dohodnutý úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov po zosplatnení úveru. V danej veci sa totiž mala riešiť prioritne otázka nároku na úroky z omeškania v prípade omeškania s platením úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov a nároku na úroky z omeškania v prípade omeškania s platením úrokov z omeškania. Ďalej poukázal na niekoľko rozhodnutí Krajského súdu v Nitre, ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 21.08.2014 sp.zn. 33 Cdo 212/2014, podľa ktorého pre posúdenie primeranosti výšky úrokového zaťaženia nemožno obe sadzby úrokov sčítať a že zákonné úroky z omeškania nenahradzujú od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany dojednali. Vo vzťahu k výroku o trovách konania uviedol, že súd prvej inštancie pri ich výpočte postupoval nesprávne, keď pri určení hodnoty sporu neprihliadal iba na žalovanú istinu. Ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliadala. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.11.2008 č.k. 6 Obo 243/2007 a rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 27.07.2016 sp.zn. 10CoPr/2/2016. Navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrhu žalobcu vyhovie v plnom rozsahu a žalovaného zaviazal uhradiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň žiadal priznať žalobcovi náhradu trov konania, ako aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania žalobcu podľa § 363 a § 365 ods. 1 CSP, súc viazaný dôvodmi a rozsahom tohto odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 219 ods. 3 CSP, dospel k záveru, že odvolanie žalobcu v časti výroku o zamietnutí žaloby v časti úroku vo výške 12,9 % ročne z nezaplatennej istiny vo výške 1 969,09 eura od 07.02.2015 do zaplatenia, nie je opodstatnené a preto napadnutý rozsudok v tejto časti, ako vecne správny, podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil. V časti odvolania proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie o práve na náhradu trov konania odvolací súd zmenil (§ 388 CSP) napadnutý rozsudok tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % (§ 255 ods. 1 CSP).

5. Predmetom konania v danej veci bola žaloba žalobcu doručená súdu prvej inštancie dňa 25.02.2015, ktorou sa domáhal, aby súd platobným rozkazom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1 969,09 eura, nezaplatené poplatky za poistenie vo výške 1,48 eura, úrok 93,49 eura z titulu neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru, úrok z omeškania 1,28 eura z titulu neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru, úrok 12,9 % ročne z nezaplatennej istiny vo výške 1 969,09 eura od 07.02.2015 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny od 07.02.2015 do zaplatenia a nezaplatené úroky 93,49 eura od 07.02.2015 do zaplatenia. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania spočívajúcich v súdnom poplatku vo výške 118 eur, to všetko v lehote 15 dní od doručenia platobného rozkazu. Spolu so žalobou predložil okrem iného Úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 14.05.2014 uzavretú medzi ním a žalovaným, a výzvu na predčasné splatenie úveru zo dňa 15.01.2015, v zmysle ktorej mal žalovaný uhradiť svoj dlh najneskôr do dňa 06.02.2015. Upozornil žalovaného, že pokiaľ nebude dlh k

danému dňu uhradený, pristúpi hneď nasledujúci deň k podaniu žaloby. Súd prvej inštancie platobným rozkazom zo dňa 17.01.2017 č.k. 19C/102/2015-72 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu spolu s uplatneným príslušenstvom s výnimkou zmluvného úroku 12,9 % ročne z nezaplatenej istiny od 07.02.2015 do zaplatenia, o ktorej rozhodol až napadnutým rozsudkom. Keďže žalovaný proti platobnému rozkazu nepodal odpor, nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 13.02.2017. Následne rozhodol súd o zmluvnom úroku a o práve na náhradu trov konania napadnutým rozsudkom na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 08.01.2018.

6. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, (1) Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. (2) Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Podľa § 503 ods. 1, 2, 3 Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase zosplatenia celého dlhu žalovaného žalobcom, (1) Záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú. (2) Ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky. (3) Dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov.

8. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

9. Predčasnosť spoplatnenia úveru predstavuje vo svojej podstate jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové a okamžité vrátenie celej požičanej istiny. Úrok z úveru predstavuje kapitalizovanú odplatu za celé obdobie postupného splácania úveru v splátkach. Pri predčasnom a mimoriadnom spoplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu spoplatnenia úveru. Spoplatnením úveru na jednej strane nastáva stav, keď veriteľ má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, na druhej strane už spotrebiteľ nemá právny titul držať peňažné prostriedky poskytnuté veriteľom, v svojej dispozícii, preto niet dôvodu na to, aby veriteľ požadoval od neho úroky, ktoré by mu patrili, ak by spotrebiteľ mal právo držby finančných prostriedkov. V opačnom prípade by nastal nespravodlivý a ústavne nekonformný stav pre spotrebiteľa, ktorý by bol vystavený sankciám vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej mal nárok na úroky zo zmluvy. Za tejto situácie by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by mal nárok na dohodnuté úroky ako keby k zmene záväzku nedošlo. Spotrebiteľ by tak nemal žiadne garantované práva, ktoré by mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Navyše by došlo k hrubej nadvláde veriteľa, ak by bol tento nečinný pri vymáhaní svojej pohľadávky a odplatné úroky by si nárokoval aj pri svojej potencionalnej nečinnosti. Takéto správanie veriteľa nemôže byť podporované a používať právnu ochranu. Keďže v danej veci niet pochyb o tom, že medzi stranami sporu bola uzavretá spotrebiteľská zmluva o úvere, po poskytnutí náležitej ochrany žalovanému, ako spotrebiteľovi, odvolací súd vyslovuje právny názor, že po spoplatnení úveru žalobcovi neprináležia úroky dohodnuté za poskytnutý úver, ale iba úroky z omeškania.

10. Odvolací súd sa po oboznámení s napadnutým rozsudkom a predloženým súdnym spisom v plnej miere stotožnil s výrokom rozsudku a jeho odôvodnením týkajúcim sa zamietnutia žaloby v časti zmluvného úroku 12,9 % ročne z istiny. Súd prvej inštancie riadne svoje rozhodnutie odôvodnil a správne ho podložil rozhodovacou činnosťou všeobecných súdov Slovenskej republiky (uznesenie NS SR sp.zn. 4 Obo 143/1998, rozsudok KS PO sp.zn. 6Co/190/2014 zo dňa 30.06.2015). Nebolo možné stotožniť sa s odvolacím dôvodom žalobcu spočívajúcim vo vytykanom nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Žalobca nesprávne interpretoval ustanovenia § 503 Obchodného zákonníka, keď tvrdil, že Obchodný zákonník nestanovuje okamih zániku nároku na dohodnutý úrok za poskytnutie peňažných prostriedkov. Odvolací súd považoval za potrebné zdôrazniť, že v zmysle § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky (istinu). Pri doslovnom výklade tohto ustanovenia nemožno prísť k inému záveru, že splatnosť zmluvných

úrokov nastáva okamihom, keď prišlo k zosplatneniu dlhu (istiny) žalovaného žalobcom. Naopak, žalobcov výklad tohto ustanovenia smeruje k tomu, že splatnosť úrokov by mala nastať až okamihom vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov, čo však pri doslovnom výklade daného ustanovenia nemá oporu v zákone. Ďalej považoval odvolací súd za potrebné zdôrazniť právny názor rešpektovaných právnických kapacít na túto otázku, v zmysle ktorého „Ustanovenie § 565 OZ a osobitná norma v podobe komentovaného odseku 9 vyvolávajú aj v poradí ďalšie výkladovo a aplikačne sporné otázky, a to v súvislosti s nárokmi, ktoré si môže dodávateľ proti spotrebiteľovi uplatniť. V aplikačnej praxi nie je zriedkavé, že dodávateľ využije právo zosplatnenia úveru a okamihom zosplatnenia si naďalej účtuje proti spotrebiteľovi odplatné úroky, aj keď mu využitím práva podľa § 565 OZ vzniká právo požadovať jednorazové vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov. V súvislosti s touto situáciou existuje v praxi aj druhý prístup, podľa ktorého okamihom jednorazového predčasného zosplatnenia záväzku má dodávateľ nárok len na úroky z omeškania spojené so zosplatnenou a neuhradenou časťou pohľadávky. Na riešenie uvedenej situácie neexistuje v Občianskom zákonníku výslovná úprava a aj keď mali predkladatelia v súvislosti s tzv. protiúžerníckym balíkom zákonov schváleným a publikovaným pod č. 106/2014 Z. z. snahu túto úpravu zaviesť, zástupcovia bánk a orgány relevantné na finančnom trhu sa s potrebou úpravy nestotožňovali. Napriek absencii výslovej právnej úpravy sme však presvedčení, že akákoľvek dohoda, ktorá bude mimo rámec výhody splátok požadovať od spotrebiteľa odplatné úroky, bude podľa § 54 ods. 1 OZ, resp. podľa § 53 ods. 1 v spojení s odsekom 5 OZ neplatná.“ [K. M., komentár k ust. § 53 Občianskeho zákonníka. In: Z. M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a C.

11. Pokiaľ ide o uznesenie Nejvyššího soudu České republiky zo dňa 21.08.2014 sp.zn. 33 Cdo 212/2014, odvolací súd nespochybňuje právnu vetu, ktorú žalobca spomína vo svojom odvolaní, avšak dodáva, že v danej veci sa nejednalo o také konanie, v ktorom by niektorá zo strán mala postavenie spotrebiteľa a o peňažné plnenie zo spotrebiteľského úveru. Z tohto dôvodu nemožno dané rozhodnutie priamo aplikovať na predmetnú právnu vec. Ku skutočnosti, že žalobca v odvolaní rozporuje spôsob, akým súd prvej inštancie vyložil uznesenie Najvyššieho soudu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obo 143/98 a právny názor Krajského súdu v Prešove vyjadrení jeho v rozsudku sp.zn. 6Co/190/2015 zo dňa 30.06.2015, odvolací súd uvádza, že sa s výkladom súdu prvej inštancie plne stotožňuje a poukazuje na bod 9. odôvodnenia tohto rozsudku.

12. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku a odôvodnenia týkajúceho sa zamietnutia žaloby žalobcu v časti zmluvného úroku 12,9 % ročne z nezaplatenej istiny vo výške 1 969,09 eura od 07.02.2015 do zaplatenia podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny a riadne odôvodnený potvrdil.

13. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

14. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

15. Predmetom odvolacieho konania bol aj druhý napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobcovi priznal voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 52,04 %. Vychádzal pritom z čiastočného úspechu žalobcu v konaní, keď za neúspech považoval zamietnutie žaloby v časti zmluvného úroku. V tomto prípade sa odvolací súd stotožnil s argumentáciou žalobcu, v zmysle ktorej pri rozhodovaní o práve strany sporu na náhradu trov konania je v takýchto prípadoch potrebné vychádzať výlučne z úspechu strany sporu vo vzťahu k uplatňovanej istine, nehladiac na prípadný neúspech v časti príslušenstva. Zmluvné úroky, úroky z omeškania, ako aj ďalšie príslušenstvo istiny, ktoré bolo uplatnené spolu s istinou, netvoria osobitný predmet konania a nejde ani o spojenie viacerých samostatných vecí (Uznesenie Najvyššieho soudu Slovenskej republiky zo dňa 29.10.2015 sp.zn. 2 MCdo 13/2014). Nakoľko žalobca bol v tejto časti žaloby v zmysle právoplatného a vykonateľného platobného rozkazu súdu prvej inštancie zo dňa 17.01.2017 č.k. 19C/102/2015-72 úspešný v plnom rozsahu, dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné v časti náhrady trov konania v zmysle § 388 CSP zmeniť a priznať žalobcovi voči žalovanému právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu (100 %).

16. S poukazom na uvedené, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku a odôvodnenia o práve na náhradu trov konania zmenil v zmysle § 388 CSP tak, že žalobca má voči žalovanému právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu (100 %).

17. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací podľa ustanovení § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému v časti odvolacieho konania o zmluvnom úroku priznal voči žalobcovi za túto časť odvolacieho konania právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Zároveň priznal úspešnému žalobcovi v časti odvolacieho konania o náhrade trov konania voči žalovanému za túto časť odvolacieho konania právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania a o výške trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 1 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie v tejto časti končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov v senáte 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).